

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2018. gada 28. februārī*

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Regula (EK) Nr. 207/2009 – 15. panta 1. punkts – 57. panta 2. un 3. punkts – 64. pants – 76. panta 2. punkts – Regula (EK) Nr. 2868/95 – 22. noteikuma 2. punkts – 40. noteikuma 6. punkts – Spēkā neesamības atzīšanas process – Pieteikumi par spēkā neesamības atzīšanu, kas pamatoti ar agrāku valsts preču zīmi – Agrākas preču zīmes faktiskā izmantošana – Pierādījumi – Pieteikumu noraidīšana – Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) apelācijas padomes veikta jaunu pierādījumu ņemšana vērā – EUIPO Anulēšanas nodaļas lēmumu atcelšana – Lietas nodošana atpakaļ – Sekas

Lieta C-418/16 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2016. gada 27. jūlijā iesniedza

mobile.de GmbH, iepriekš – *mobile.international GmbH*, Kleinmahnova [*Kleinmachnow*] (Vācija), ko pārstāv *T. Lührig, Rechtsanwalt*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki:

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (EUIPO), ko pārstāv *M. Fischer*, pārstāvis,

atbildētājs pirmajā instancē,

Rezon OOD, Sofija (Bulgārija), ko pārstāv *P. Kanchev, advokat*,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], tiesneši K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*], A. Arabadžijevs [*A. Arabadjiev*], S. Rodins [*S. Rodin*] un J. Regans [*E. Regan*] (referents),

ģenerālvokāte: E. Šarpstone [*E. Sharpston*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokātes secinājumus 2017. gada 23. novembra tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar apelācijas sūdzību *mobile.de GmbH*, iepriekš – *mobile.international GmbH*, lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2016. gada 12. maija spriedumu *mobile.international/EUIPO – Rezon* (“*mobile.de*”) (T-322/14 un T-325/14, nav publicēts, turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”, EU:T:2016:297), ar kuru Vispārējā tiesa noraidīja divas tās prasības atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas pirmās padomes 2014. gada 9. janvāra lēmumu lietā R 922/2013-1 un 2014. gada 13. februāra lēmumu lietā R 951/2013-1 (turpmāk tekstā – “apstrīdētie lēmumi”) attiecībā uz diviem spēkā neesamības atzīšanas procesiem starp *mobile.international* un *Rezon OOD*.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 207/2009

- 2 Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par [Eiropas Savienības preču zīmi] (OV 2009, L 78, 1. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/2424 (2015. gada 16. decembris) (OV 2015, L 341, 21. lpp.) (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 207/2009”), 8. pantā ir noteikts:

“1. Ja agrākas preču zīmes īpašnieks iebilst, pieprasīto preču zīmi neregistrē:

[..]

- b) ja tās identiskuma vai līdzības dēļ ar agrāko preču zīmi un preču vai pakalpojumu, ko aptver preču zīmes, identiskuma vai līdzības dēļ pastāv iespēja maldināt sabiedrību tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme [sabiedrībai tajā teritorijā, kur ir aizsargāta agrākā preču zīme, pastāv to sajaukšanas iespēja]; iespēja maldināt ir asociāciju iespēja ar agrāko preču zīmi [sajaukšanas iespēja ietver asociāciju iespēju ar agrāko preču zīmi].

2. Šā panta 1. punktā “agrākas preču zīmes” ir:

- a) šādas preču zīmes ar pieteikuma iesniegšanas datumu, kas ir pirms ES preču zīmes saņemšanas pieteikuma iesniegšanas datuma, ņemot vērā, ja vajadzīgs, prioritātes attiecībā uz šīm preču zīmēm:

[..]

- ii) dalībvalstī reģistrētas preču zīmes [..];

[..].”

- 3 Regulas Nr. 207/2009 15. pantā ir paredzēts:

“1. Ja piecos gados pēc ES preču zīmes reģistrācijas tās īpašnieks nav sācis šo preču zīmi Savienībā patiesi izmantot saistībā ar precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, vai ja tās izmantošana ir pārtraukta uz nepārtrauktu piecu gadu laikposmu, uz ES preču zīmi attiecina šajā regulā paredzētās sankcijas, ja vien šai neizmantošanai nav pamatotu iemeslu.

Pirmā punkta [pirmās daļas] nozīmē par izmantošanu tiek uzskatīta arī:

- a) ES preču zīmes lietošana tādā formā, kas atšķiras elementos, kuri neizmaina preču zīmes atšķirīgumu [atšķirtspēju] salīdzinājumā ar formu, kādā tā tikusi reģistrēta, neatkarīgi no tā, vai preču zīme tādā formā, kā tā tiek lietota, arī ir reģistrēta īpašnieka vārdā;

[..].”

- 4 Šīs regulas 53. panta 1. punktā ir noteikts:

“ES preču zīmi paziņo par spēkā neesošu, ja [EUIPO] iesniegts attiecīgs iesniegums [..]:

- a) ja pastāv 8. panta 2. punktā minēta agrāka preču zīme un ir izpildīti 8. panta 1. vai 5. punkta nosacījumi;

[..].”

- 5 Minētās regulas 54. pants attiecas uz ierobežojumiem piekrišanas rezultātā.

- 6 Saskaņā ar šīs pašas regulas 57. pantu:

“1. Izskatot pieteikumu par tiesību atcelšanu vai spēkā neesamības paziņošanu, [EUIPO] tā noteiktā termiņā lūdz puses, cik bieži tas vajadzīgs, iesniegt savus apsvērumus par otras puses vai paša [EUIPO] iesniegtiem materiāliem.

2. Pēc ES preču zīmes īpašnieka lūguma agrākas ES preču zīmes īpašnieks, kas ir kāda no pusēm lietas izskatīšanas procesā par spēkā neesamību, iesniedz pierādījumus, ka piecu gadu laikā pirms pieteikuma par atzīšanu par spēkā neesošu iesniegšanas dienas agrākā ES preču zīme ir Savienībā patiesi lietota [faktiski izmantota] precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem tā ir reģistrēta un kurus agrākas ES preču zīmes īpašnieks uzskaita kā sava pieteikuma pamatojumu, vai arī norāda pamatotus tās nelietošanas iemeslus ar noteikumu, ka agrākā ES preču zīme tobrīd ir reģistrēta ne mazāk kā piecus gadus. [..] Ja šāda pierādījuma nav, pieteikumu par spēkā neesamības paziņošanu noraida. Ja agrākā ES preču zīme ir lietota tikai saistībā ar daļu preču vai pakalpojumu, kam tā ir reģistrēta, tad, lai izskatītu pieteikumu par spēkā neesamības paziņošanu, uzskata, ka tā ir reģistrēta tikai attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem.

3. Šā panta 2. punktu piemēro attiecībā uz 8. panta 2. punkta a) apakšpunktā minētām agrākām preču zīmēm, aizvietojojot izmantošanu tajā dalībvalstī, kur agrākā preču zīme ir aizsargāta, ar izmantošanu Savienībā.

[..]

5. Ja pieteikuma izskatīšanā par tiesību atcelšanu vai spēkā neesamības paziņošanu atklājas, ka preču zīmi nevarēja reģistrēt uz dažām vai visām precēm vai pakalpojumiem, attiecībā uz ko tā ir reģistrēta, ES preču zīmes īpašnieka tiesības attiecībā uz šīm precēm vai pakalpojumiem atceļ vai paziņo par spēkā neesošām. Pārējos gadījumos pieteikumu par tiesību atcelšanu vai spēkā neesamības paziņošanu noraida.

[..].”

- 7 Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Izskatot apelāciju, Apelācijas padome tās noteiktā termiņā lūdz puses, cik bieži tas vajadzīgs, iesniegt savus apsvērumus par otras puses vai pašas padomes iesniegtiem materiāliem.”

8 Šīs regulas 64. pantā ir paredzēts:

“1. Pēc apelācijas pārbaudes attiecībā uz pieņemšanu izskatīšanai [pārbaudes pēc būtības], Apelācijas padome lemj par apelāciju. Padome var vai nu darboties tās instances kompetences jomā, kas atbildīga par apelācijai nodoto lēmumu, vai nodot lietu šai instancei turpmākai izskatīšanai.

2. Ja Apelācijas padome nodod lietu tālākai izskatīšanai tai instancei, par kuras lēmumu apelācija iesniegta, šai instancei ir saistošs Apelācijas padomes *ratio decidendi*, ciktāl lietas fakti ir tie paši.

[..]”

9 Minētās regulas 76. panta 2. punktā ir noteikts:

“[EUIPO] var neņemt vērā faktus vai pierādījumus, ko attiecīgās puses nav iesniegušas laicīgi.”

Īstenošanas regula

10 Komisijas Regulas (EK) Nr. 2868/95 (1995. gada 13. decembris), ar ko īsteno Padomes Regulu Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV 1995, L 303, 1. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 1041/2005 (2005. gada 29. jūnijs) (OV 2005, L 172, 4. lpp.) (turpmāk tekstā – “Īstenošanas regula”), 22. noteikuma 2. punktā ir noteikts:

“Ja iebilduma iesniedzējai pusei jāsniedz izmantošanas pierādījumi vai jāparāda, ka ir pienācīgi iemesli neizmantošanai, [EUIPO] uzaicina viņu sniegt nepieciešamos pierādījumus tā noteiktā termiņā. Ja iebilduma iesniedzēja puse neiesniedz šādus pierādījumus norādītajā termiņā, [EUIPO] iebildumu noraida.”

11 Īstenošanas regulas 22. noteikuma 3. un 4. punkts attiecas uz norādēm un pierādījumiem, ar ko pierāda preču zīmes izmantošanu.

12 Šīs regulas 40. noteikuma 6. punktā ir paredzēts:

“Ja iesniedzējam saskaņā ar Regulas [Nr. 207/2009] [57]. panta 2. un 3. punktu jāiesniedz izmantošanas pierādījumi vai pierādījumi, ka ir pienācīgi iemesli nelietošanai, [EUIPO] aicina iesniedzēju termiņā, ko var noteikt [EUIPO], sniegt pierādījumus par zīmes faktisko izmantošanu. Ja noteiktajā termiņā pierādījumus neiesniedz, iesniegumu par atzīšanu par spēkā neesošu noraida. Šā panta 22. noteikuma 2.[..] punktu piemēro *mutatis mutandis*.”

13 Minētās regulas 50. noteikuma 1. punktā ir noteikts:

“Ja vien nav paredzēts citādi, noteikumus attiecībā uz procedūrām departamentā, kas pieņēmis lēmumu, pret kuru ceļ apelāciju, apelācijas procedūrām piemēro *mutatis mutandis*.

[..]

Ja apelācija ir vērsta pret Iebildumu nodaļas lēmumu, [Apelācijas padome], izskatot apelāciju, aprobežojas ar faktiem un pierādījumiem, kas sniegti līdz termiņiem, ko saskaņā ar Regulu [Nr. 207/2009] un šajā pantā iekļautajiem noteikumiem noteikusi vai precizējusi Iebildumu nodaļa, ja vien [Apelācijas padome] neuzskata, ka saskaņā ar Regulas [Nr. 207/2009] [76]. panta 2. punktu jāņem vērā papildu vai papildinoši fakti un pierādījumi.”

Tiesvedības priekšvēsture

- 14 2008. gada 17. novembrī apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza *EUIPO* divus Eiropas Savienības preču zīmes reģistrācijas pieteikumus attiecīgi par vārdisku apzīmējumu “mobile.de” (turpmāk tekstā – “vārdiskā preču zīme”) un šādi attēlotu grafisku apzīmējumu (turpmāk tekstā – “grafiskā preču zīme”):

- 15 Preces un pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika pieteikta šo preču zīmju reģistrācija, ietilpst 9., 16., 35., 38. un 42. klasē atbilstoši pārskatītajam un grozītajam 1957. gada 15. jūnija Nicas Nolīgumam par preču un pakalpojumu starptautisko klasifikāciju preču zīmju reģistrācijas vajadzībām (turpmāk tekstā – “Nicas nolīgums”).
- 16 Grafiskā preču zīme un vārdiskā preču zīme tika reģistrētas attiecīgi 2010. gada 26. janvārī un 29. septembrī.
- 17 2011. gada 18. janvārī *Rezon* iesniedza *EUIPO* divus pieteikumus par attiecīgi vārdiskās preču zīmes un grafiskās preču zīmes spēkā neesamības atzīšanu saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punktu, to aplūkojot kopsakarā ar šīs pašas regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu. Šo pieteikumu pamatošanai *Rezon* atsaucās uz Bulgārijas grafisku preču zīmi, kas reģistrēta 2005. gada 20. aprīlī (turpmāk tekstā – “konkrētā agrākā valsts preču zīme”) un attēlota šādi:

- 18 Konkrētā agrākā valsts preču zīme tika reģistrēta attiecībā uz pakalpojumiem, kas ietilpst 35., 39. un 42. klasē Nicas nolīguma izpratnē un atbilst šādam aprakstam:
- 35. klase: “reklāma; darījumu vadīšana; uzņēmumu pārvaldīšana; biroja darbi”;
 - 39. klase: “transports; preču iesaiņošana un uzglabāšana; ceļojumu organizēšana”, un
 - 42. klase: “zinātniskie un tehnoloģiskie pakalpojumi, izpēte un projektēšana šajās jomās; rūpnieciskā izpēte un izstrādnes; datoru aparātūras un programmatūras projektēšana, izstrādne un pilnveidošana; juridiskie pakalpojumi”.
- 19 Tomēr pieteikumi par spēkā neesamības atzīšanu bija balstīti tikai uz pakalpojumiem, kas ietilpst Nicas nolīguma 35. un 42. klasē.
- 20 Procesā *EUIPO* Anulēšanas nodaļā (turpmāk tekstā – “Anulēšanas nodaļa”) apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza *Rezon* sniegt pierādījumus par konkrētās agrākās valsts preču zīmes izmantošanu saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. un 3. punktu attiecībā uz šajās divās klasēs ietilpstošajiem pakalpojumiem.

- 21 Ar diviem 2013. gada 28. marta lēmumiem Anulēšanas nodaļa noraidīja pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu, šo noraidījumu pamatojot ar to, ka *Rezon* nav sniegusi minētos pierādījumus.
- 22 Izskatot *Rezon* iesniegtās apelācijas sūdzības par šiem lēmumiem, Apelācijas padome, vispirms atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktam ņemusi vērā virkni papildu pierādījumu, kas pirmoreiz iesniegti saistībā ar minēto apelācijas sūdzību, 61. punktā katrā no apstrīdētajiem lēmumiem secināja, ka *Rezon* ir pierādījusi konkrētās agrākās valsts preču zīmes faktisku izmantošanu attiecībā uz automobiļu reklāmas pakalpojumiem, kas ietilpst Nicas nolīguma 35. klasē. Tādēļ minēto lēmumu 62. punktā tā atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumus. Tā kā procesa dalībnieki nebija izvirzījuši nevienu argumentu par Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta piemērošanu un Anulēšanas nodaļa nebija pārbaudījusi sajaukšanas iespēju, Apelācijas padome tajā pašā minēto lēmumu 62. punktā nodeva lietas atpakaļ minētajai nodaļai, lai tā pēc būtības izskatītu pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu saskaņā ar šīs regulas 64. pantu.

Prasības Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

- 23 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējā tiesā iesniegti 2014. gada 6. maijā (lieta T-325/14) un 2014. gada 7. maijā (lieta T-322/14), apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla divas prasības par apstrīdēto lēmumu atcelšanu.
- 24 Pēc tam, kad ar 2016. gada 4. marta lēmumu Vispārējā tiesa bija paziņojusi par lietu T-322/14 un T-325/14 apvienošanu galīgā sprieduma taisīšanai, tā ar pārsūdzēto spriedumu noraidīja šīs prasības pilnībā.

Lietas dalībnieku prasījumi

- 25 Ar apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdza Tiesu:
- atcelt pārsūdzēto spriedumu un
 - piespriest *EUIPO* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.
- 26 *EUIPO* un *Rezon* lūdza Tiesu noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par lūgumu atkārtoti sākt mutvārdu procesu

- 27 Pēc ģenerāladvokātes secinājumu sniegšanas apelācijas sūdzības iesniedzēja ar 2018. gada 26. janvārī Tiesas kancelejā iesniegtu dokumentu lūdza, lai tiktu izdots rīkojums atkārtoti sākt tiesvedības mutvārdu daļu. Šī lūguma pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka no Komisijas Deleģētās regulas (ES) 2017/1430 (2017. gada 18. maijs), ar ko papildina Padomes Regulu (EK) Nr. 207/2009 par Eiropas Savienības preču zīmi un atceļ Komisijas Regulas (EK) Nr. 2868/95 un (EK) Nr. 216/96 (OV 2017, L 205, 1. lpp.), kas ar dažiem izņēmumiem kļuva piemērojama no 2017. gada 1. oktobra, 10. panta 7. punkta un 19. panta 2. punkta izriet, ka tikai “pamatotu iemeslu” dēļ *EUIPO* var saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu ņemt vērā papildu agrākās preču zīmes izmantošanas pierādījumus, ko pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs sniedzis pēc noteikto termiņu beigām. No tā izrietot, ka otrais apelācijas sūdzības pamats ir pamatots. Turklāt, savu secinājumu 40. punktā izsakot viedokli, ka sestais apelācijas sūdzības pamats nav pamatots, ņemot vērā *EUIPO* rīcības brīvību ņemt vērā papildu pierādījumus, ģenerāladvokāte neesot atbildējusi uz jautājumu, vai šī rīcības brīvība ir tikusi īstenota bez kļūdas tiesību piemērošanā.

- 28 Ir jāatgādina, ka Eiropas Savienības Tiesas statūtos un Tiesas Reglamentā nav paredzēta iespēja ieinteresētajām personām iesniegt apsvērumus, atbildot uz ģenerālvokāta sniegtajiem secinājumiem (spriedums, 2014. gada 4. septembris, *Vnuk*, C-162/13, EU:C:2014:2146, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Atbilstoši LESD 252. panta otrajai daļai ģenerālvokāta loma ir, ievērojot pilnīgu objektivitāti un neatkarību, atklātā tiesas sēdē izteikt pamatotus secinājumus lietās, kurās saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtiem ir vajadzīga ģenerālvokāta piedalīšanās. Tiesai nav saistoši nedz ģenerālvokāta secinājumi, nedz šo secinājumu pamatojums (spriedums, 2015. gada 17. septembris, *Mory u.c./Komisija*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 25. punkts).
- 30 Tādējādi kāda lietas dalībnieka nepieņemšana ģenerālvokāta secinājumiem, lai kādi arī būtu viņa šajos secinājumos aplūkoti jautājumi, pati par sevi nevar būt pamats mutvārdu procesa atkārtotai sākšanai (spriedums, 2015. gada 17. septembris, *Mory u.c./Komisija*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, 26. punkts).
- 31 Tomēr saskaņā ar tās Reglamenta 83. pantu Tiesa jebkurā brīdī, uzklusējusi ģenerālvokātu, var izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu, it īpaši, ja tā uzskata, ka tā nav pietiekami informēta, vai arī ja lieta ir jāizskata, pamatojoties uz argumentu, kuru lietas dalībnieki vai Eiropas Savienības Tiesas statūtu 23. pantā minētās ieinteresētās personas nav apsprieduši (spriedums, 2015. gada 29. aprīlis, *Nordzucker*, C-148/14, EU:C:2015:287, 24. punkts).
- 32 Tomēr šajā gadījumā tas tā nav. Proti, – līdzīgi kā *EUIPO* un *Rezon* – apelācijas sūdzības iesniedzējai tiesvedības rakstveida daļā ir bijusi iespēja izklāstīt visus faktiskos un tiesiskos argumentus, lai pamatotu savus apgalvojumus, tostarp tos, kas attiecas uz iespēju spēkā neesamības atzīšanas procesā iesniegt papildu pierādījumus par agrākās preču zīmes izmantošanu atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktam. Līdz ar to Tiesa, uzklusējusi ģenerālvokāti, secina, ka tai ir visa nepieciešamā informācija, lai pieņemtu lēmumu, un ka šie apstākļi ir tikuši apspriesti šajā tiesā.
- 33 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, Tiesa uzskata, ka nav pamata izdot rīkojumu par tiesvedības mutvārdu daļas atkārtotu sākšanu.

Par apelācijas sūdzību

Par apelācijas sūdzības pieņemamību

- 34 *Rezon* apgalvo, ka apelācijas sūdzībā nav skaidri norādīts pamatojums, kāpēc būtu jāpārskata pārsūdzētais spriedums. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot demonstrējusi nedz juridisko interesi iesniegt šo apelācijas sūdzību, nedz interesi vērsties tiesā. Proti, minētajai apelācijas sūdzībai pievienotā pilnvara pārstāvībai tiesā neietverot nekādu gribas izpausmi attiecībā uz iespējamām pārstāvības Savienības tiesā pilnvarām. Šī pilnvara attiecoties uz agrākajiem procesiem, un tās formulējums neesot pietiekami precīzs, lai pamatotu šādu pilnvarojumu.
- 35 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru no LESD 256. panta 1. punkta otrās daļas, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmās daļas un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunkta izriet, ka apelācijas sūdzībā precīzi ir jānorāda tā sprieduma apstrīdētās daļas, kuru atcelšanu lūdz apelācijas sūdzības iesniedzējs, un juridiskie argumenti, kas konkrēti izvirzīti šī lūguma pamatojumam. Šajā ziņā minētā reglamenta 169. panta 2. punktā ir prasīts, lai izvirzītajos tiesību pamatos un argumentos būtu precīzi norādīti apstrīdētie Vispārējās tiesas nolēmuma motīvu daļas punkti (spriedums, 2016. gada 20. septembris, *Mallis u.c./Komisija un ECB*, no C-105/15 P līdz C-109/15 P, EU:C:2016:702, 33. un 34. punkts).

- 36 Konkrētajā gadījumā šīs prasības acīmredzami ir izpildītas. Proti, apelācijas sūdzībā ar visu prasīto skaidrību ir norādīti kritizētie pārsūdzētā sprieduma elementi, kā arī pamati un argumenti, kas izvirzīti nolūkā panākt minētā sprieduma atcelšanu.
- 37 Turklāt ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. panta otro daļu apelācijas sūdzību var iesniegt personas, kuru prasījumi vai iebildumi nav apmierināti vai ir apmierināti daļēji, savukārt personas, kas iestājušās lietā un kas nav dalībvalstis un Savienības iestādes, var iesniegt šo apelācijas sūdzību tikai tad, ja Vispārējās tiesas nolēmums tās ietekmē tieši.
- 38 Tā kā konkrētajā gadījumā pirmajā instancē *mobile.de* bija prasītājas, nevis personas, kas iestājusies lietā, statuss un tā kā neviens no tās prasījumiem netika apmierināts, šis fakts vien pamato tās *locus standi* un interesi vērsties tiesā saistībā ar šo apelācijas sūdzību un tai nav jāpierāda, ka pārsūdzētais spriedums to ietekmē tieši (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 5. aprīlis, *EUIPO/Szajner*, C-598/14 P, EU:C:2017:265, 24. punkts).
- 39 Visbeidzot advokāts, kas pārstāv apelācijas sūdzības iesniedzēju šajā apelācijas tiesvedībā, atbilstoši Tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta b) apakšpunktam apliecināja savu statusu ar minētās sabiedrības izdotu pilnvaru to pārstāvēt jebkādā strīdā, kas attiecas uz preču zīmju tiesībām.
- 40 No tā izriet, ka šī apelācijas sūdzība nevar tikt noraidīta no paša sākuma kā nepieņemama kopumā.

Par lietas būtību

Par pirmo un otro apelācijas sūdzības pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 41 Ar pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. un 3. punktu, kā arī Īstenošanas regulas 22. noteikuma 2. punktu un 40. noteikuma 6. punktu, nospriežot, ka Apelācijas padome bija tiesīga ņemt vērā konkrētās agrākās valsts preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumus, kas pirmoreiz tikuši iesniegti procesā šajā padomē. Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 27. un 28. punktā kļūdaini esot uzskatījusi, ka gadījumā, ja *EUIPO* noteiktajā termiņā ir tikuši iesniegti daži elementi nolūkā demonstrēt šo izmantošanu, spēkā neesamības atzīšanas procesam principā ir jāturpinās.
- 42 Šī argumentācija esot pretrunā gan šo dažādu tiesību normu formulējumam, gan to sistēmai. Proti, “pierādījuma” jēdziens Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. punkta izpratnē prasot, lai pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs patiešām pierādītu attiecīgas agrākās preču zīmes faktisku izmantošanu. Ja šāda pierādījuma nav, pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu esot jānoraida. Tādā pašā veidā Īstenošanas regulas 22. noteikuma 2. punktā un 40. noteikuma 6. punktā esot precizēts, ka iebildumi un pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu ir jānoraida, ja “izmantošanas pierādījumi” nav iesniegti noteiktajā termiņā. Šajā ziņā Regulas Nr. 207/2009 57. panta 1. punkts kā vispārīga procesuālā norma esot aizstāta ar specifiskākajām normām, kas paredzētas šīs regulas 57. panta 2. punktā, kā arī minētajos [Īstenošanas regulas] noteikumos.
- 43 Ar otro pamatu, kas attiecas uz Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta pārkāpumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, pirmkārt, šīs tiesību normas piemērošanas faktu. Proti, tā esot piemērojama tikai tad, ja “nav paredzēts citādi”. Tomēr Īstenošanas regulas 22. noteikuma 2. punkta un 40. noteikuma 6. punktā esot tieši tās normas, kurās ir “paredzēts citādi”. Turklāt, lai gan minētās regulas 50. noteikuma 1. punkta trešā daļa ietverot speciālu normu, kas ļauj Apelācijas padomei ņemt vērā papildu faktus iebildumu procesā, šāda speciāla norma nepastāvot attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu. Vēl jo vairāk, apstākļi, ka apelācijas padomēm šādas pilnvaras ir

tikai iebildumu procesos, atbilstot šo normu mērķim, jo atšķirībā no iebildumu iesniedzēja, kuram esot jāievēro ļoti īss termiņš, agrāku tiesību īpašnieks pats var izvēlēties brīdi, lai ierosinātu spēkā neesamības atzīšanas procesu, un, ja nav izvirzīti iebildumi, preču zīmes īpašniekam varot būt tiesiskā palāvība attiecībā uz šīs preču zīmes pastāvēšanu.

- 44 Otrkārt, pārsūdzētā sprieduma 40.–44. punktā Vispārējā tiesa ir balstījusies vienīgi uz apstākli, ka novēloti iesniegtajiem pierādījumiem bija reāla nozīme, neizvērtējot nedz to, kurā procesa stadijā tie ir tikuši iesniegti, nedz to, vai ar šo iesniegšanu saistītie apstākļi neliedza šādu ņemšanu vērā. Konkrētajā gadījumā pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam jau no paša procesa sākuma bija attiecīgie pierādījumi un tam ir bijusi iespēja vairākkārt ieņemt nostāju attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas izteikto kritiku par šo pierādījumu pierādījuma vērtību.
- 45 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pretēji tam, ko Vispārējā tiesa ir nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 42. punktā, procesā Apelācijas padomē iesniegtie fakturrēķini neesot procesā Anulēšanas nodaļā iesniegto fakturrēķinu sarakstu apstiprinājums vai skaidrojums. Šajā ziņā minētā sprieduma 43. punktā Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus un pierādījumus. Proti, Vispārējā tiesa esot balstījusies uz pretrunīgiem argumentiem, vienlaicīgi secinot, no vienas puses, ka šiem sarakstiem jau procesā Anulēšanas nodaļā bija ievērojama pierādījuma vērtība un, no otras puses, ka tikai šie rēķini ļāva saprast, ka minētie saraksti ir bijuši rēķinu saraksti. Turklāt Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus, apgalvodama, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atzina, ka tā ir varējusi saprast atsauci uz “reklāmu mobile.bg vietnē” bulgāru valodā, lai gan, balstoties uz sarakstiem, tā neesot varējusi identificēt nekādu atsauci uz reklāmas pakalpojumu sniegšanu.
- 46 *EUIPO*, ko atbalsta *Rezon*, uzskata, ka abi šie apelācijas sūdzības pamati ir nepamatoti.

– Tiesas vērtējums

- 47 Atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktam *EUIPO* var neņemt vērā faktus vai pierādījumus, ko attiecīgās puses nav iesniegušas laicīgi.
- 48 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, ko Vispārējā tiesa ir atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 25. punktā, no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka vispārīgi, ja vien nav paredzēts citādi, faktu un pierādījumu iesniegšana, ko veic procesa dalībnieki, ir iespējama arī pēc to termiņu beigšanās, kas šādai iesniegšanai ir noteikti saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 normām, un ka *EUIPO* nekādi nav aizliegts ņemt vērā faktus un pierādījumus, kas tādējādi ir izvirzīti vai iesniegti novēloti (spriedumi, 2007. gada 13. marts, *ITSB/Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 42. punkts, un 2017. gada 4. maijs, *Comercializadora Eloro/EUIPO*, C-71/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:345, 55. punkts).
- 49 Precizējot, ka *EUIPO* “var” šādā gadījumā nolemt neņemt vērā šādus pierādījumus, minētā tiesību norma piešķir *EUIPO* plašu rīcības brīvību lemt – sniedzot pamatojumu šajā ziņā pieņemtajam lēmumam – par to, vai tie ir vai nav jāņem vērā (spriedumi, 2007. gada 13. marts, *ITSB/Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 43., 63. un 68. punkts, kā arī 2017. gada 4. maijs, *Comercializadora Eloro/EUIPO*, C-71/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:345, 56. punkts).
- 50 Tā kā pirmais un otrais apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītais pamats attiecas uz Apelācijas padomes rīcības brīvību, lai noskaidrotu, vai pastāv norma, kurā ir “paredzēts citādi”, t.i., pretēji Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktam, un kura varētu liegt *EUIPO* šādu rīcības brīvību, būtu jāaplūko noteikumi, kas reglamentē apelācijas procesu.
- 51 Šajā ziņā Īstenošanas regulas 50. noteikuma 1. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka, ja vien nav paredzēts citādi, noteikumus attiecībā uz procesiem instancē, kas pieņēmusi apstridēto lēmumu, apelācijas procesiem piemēro *mutatis mutandis*.

- 52 Tomēr, runājot – kā tas ir šajā lietā – par agrākas preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumu iesniegšanu atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. vai 3. punktam spēkā neesamības atzīšanas procesā, kas ierosināts saskaņā ar šīs pašas regulas 53. panta 1. punkta a) apakšpunktu, Īstenošanas regulas 40. noteikuma 6. punktā ir paredzēts, ka *EUIPO* ir jāaicina agrākās preču zīmes īpašnieks termiņā, ko nosaka *EUIPO*, sniegt pierādījumus par šīs zīmes izmantošanu.
- 53 Lai gan no minētās tiesību normas formulējuma izriet, ka, ja *EUIPO* noteiktajā termiņā nav iesniegti nekādi pierādījumi par attiecīgās preču zīmes izmantošanu, *EUIPO* pēc savas ierosmes ir jānoraida pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu, tomēr šādu secinājumu nevar izdarīt – kā Vispārējā tiesa pamatoti norādīja pārsūdzētā sprieduma 27. punktā – tad, ja daži elementi, kas paredzēti šīs izmantošanas pierādīšanai, ir tikuši iesniegti minētajā termiņā (pēc analogijas skat. spriedumus, 2013. gada 26. septembris, *Centrotherm Systemtechnik/ITSB* un *centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 86. punkts, kā arī 2017. gada 4. maijs, *Comercializadora Eloro/EUIPO*, C-71/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:345, 58. punkts).
- 54 Proti, šādā gadījumā, ja vien neizrādās, ka minētajiem pierādījumiem nav nekādas nozīmes, lai pierādītu attiecīgas agrākas preču zīmes faktisku izmantošanu, procedūrai ir jānotiek tālāk savā gaitā. Tādējādi *EUIPO*, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 207/2009 57. panta 1. punktā, tostarp ir jāaicina puses, cik bieži tas vajadzīgs, iesniegt savus apsvērumus par otras puses vai *EUIPO* iesniegtiem paziņojumiem. Šādā kontekstā, ja pieteikums par spēkā neesamības atzīšanu tiek noraidīts tāpēc, ka attiecīga agrāka preču zīme nav faktiski izmantota, šī noraidīšana notiek, nevis pamatojoties uz Īstenošanas regulas 40. noteikuma 6. punktu, kas būtībā ir procesuāla rakstura norma, bet pamatojoties vienīgi uz materiāltiesiskām normām, kas ietvertas Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. vai 3. punktā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *Centrotherm Systemtechnik/ITSB* un *centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 87. punkts).
- 55 No tā izriet, kā Vispārējā tiesa pamatoti ir secinājusi pārsūdzētā sprieduma 29. punktā, ka attiecīgas agrākas preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumu, ar kuriem tiek papildināti pierādījumi, kas paši tikuši iesniegti *EUIPO* noteiktajā termiņā saskaņā ar Īstenošanas regulas 40. noteikuma 6. punktu, iesniegšana joprojām ir iespējama pēc minētā termiņa beigām un ka *EUIPO* nekādi nav aizliegts ņemt vērā tādējādi novēloti iesniegtos papildu pierādījumus, izmantojot rīcības brīvību, kas tam piešķirta ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *Centrotherm Systemtechnik/ITSB* un *centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 88. punkts, kā arī rīkojumu, 2016. gada 16. jūnijs, *L'Oréal/EUIPO*, C-611/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:463, 25. punkts).
- 56 No tā izriet, ka pretēji tam, ko apgalvo apelācijas sūdzības iesniedzēja, Īstenošanas regulas 40. noteikuma 6. punkts nav uzskatāms par normu, kurā būtu paredzēts citādi, t.i., pretēji Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktam, kā rezultātā Apelācijas padomei nebūtu tiesību ņemt vērā papildu pierādījumus par attiecīgas agrākas preču zīmes izmantošanu, kurus sniedzis pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs, pamatojot savu apelācijas sūdzību procesā minētajā padomē (pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 26. septembris, *Centrotherm Systemtechnik/ITSB* un *centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 88. punkts).
- 57 Attiecībā uz apelācijas procesu Tiesa turklāt jau ir nospriedusi, ka no Regulas Nr. 207/2009 63. panta 2. punkta, to aplūkojot kopsakarā ar šīs regulas 76. panta 2. punktu, izriet, ka, izskatot tai iesniegto apelācijas sūdzību pēc būtības, Apelācijas padome ne tikai aicina puses, cik bieži tas vajadzīgs, tās noteiktajā termiņā iesniegt savus apsvērumus par paziņojumiem, ko tā tiem adresējusi, bet var arī lemt par pierādījumu savākšanas pasākumiem, tostarp faktu vai pierādījumu iesniegšanu. Šīs tiesību normas savukārt apliecina to, ka faktiskā bāze var tikt paplašināta dažādās *EUIPO* notiekošā procesa stadijās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 13. marts, *ITSB/Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 58. punkts).

- 58 Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar apgalvot, ka Īstenošanas regulas 50. noteikuma 1. punkta trešā daļa būtu uzskatāma par Regulas Nr. 207/2009. 76. panta 2. punktam pretēju normu.
- 59 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar minētās regulas 50. noteikuma 1. punkta trešās daļas formulējumu, ja apelācijas sūdzība ir iesniegta par Iebildumu nodaļas lēmumu, apelācijas padome, izskatot apelācijas sūdzību, aprobežojas ar faktiem un pierādījumiem, kas sniegti Iebildumu nodaļas noteiktajos vai precizētajos termiņos, ja vien tā neuzskata, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu jāņem vērā papildu vai papildinoši fakti un pierādījumi.
- 60 Īstenošanas regulā tātad ir tieši paredzēts, ka Apelācijas padomei, izskatot apelācijas sūdzību par Iebildumu nodaļas lēmumu, ir no šīs Īstenošanas regulas 50. noteikuma 1. punkta trešās daļas un no Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta izrietošā rīcības brīvība izlemt, vai tai būtu vai nebūtu jāņem vērā papildu vai papildinoši fakti un pierādījumi, kas netika iesniegti Iebildumu nodaļas noteiktajos vai precizētajos termiņos (spriedums, 2013. gada 3. oktobris, *Rintisch/ITSB*, C-122/12 P, EU:C:2013:628, 33. punkts).
- 61 Tomēr no tā nevar *a contrario* tikt secināts, ka, izskatot apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu, Apelācijas padomei nav šādu pilnvaru. Proti, kā Tiesa jau ir nospriedusi, Īstenošanas regulas 50. noteikuma 1. punkta trešajā daļā ir tikai izpausts – saistībā ar apelācijas sūdzības, kas vērsta pret Iebildumu nodaļas lēmumu, izskatīšanu – princips, kas izriet no Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punkta, kurš ir juridiskais pamats minētajam 50. noteikumam un kurš ietver normu, kurai ir horizontāla loma minētās regulas sistēmā un kura tādēļ ir piemērojama neatkarīgi no konkrētā procesa rakstura (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. jūlijs, *EUIPO/Grau Ferrer*, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 25. un 27. punkts).
- 62 Līdz ar to Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 24.–29. punktā nospriežot, ka Apelācijas padome, izskatot apelācijas sūdzību par Anulēšanas nodaļas lēmumu, ir tiesīga ņemt vērā papildu pierādījumus par attiecīgās agrākās preču zīmes faktiski izmantošanu, kuri nebija iesniegti Anulēšanas nodaļas noteiktajā termiņā.
- 63 Pārējā daļā, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tās veiktais novērtējums attiecībā uz kritērijiem, kas ļauj ņemt vērā šādus pierādījumus, neesot bijis pilnīgs, ir jāatgādina, ka, kad *EUIPO* ir jālemj spēkā neesamības atzīšanas procesā, tā veiktā novēloti iesniegtu faktu un pierādījumu ņemšana vērā var būt attaisnojama it īpaši gadījumā, ja *EUIPO* uzskata, pirmkārt, ka novēloti iesniegtajiem elementiem pirmšķietami var būt reāla nozīme saistībā ar tam iesniegtā pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu izskatīšanas rezultātu un, otrkārt, ka procesa stadija, kurā notiek šī novēlotā iesniegšana, un ar to saistītie apstākļi neliedz tos ņemt vērā (pēc analogijas skat. spriedumus, 2007. gada 13. marts, *ITSB/Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, 44. punkts, un 2017. gada 4. maijs, *Comercializadora Eloro/EUIPO*, C-71/16 P, nav publicēts, EU:C:2017:345, 59. punkts).
- 64 Konkrētajā gadījumā pietiek konstatēt, ka pārsūdzētā sprieduma 39.–44. punktā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi ne tikai to, vai novēloti iesniegtajiem pierādījumiem bija reāla nozīme, bet arī to, vai procesa stadija, kurā šī novēlotā iesniegšana notikusi, un ar to saistītie apstākļi neliedza ņemt vērā šos pierādījumus.
- 65 Visbeidzot, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nepareizi esot izvērtējusi noteiktu pierādījumu pierādījuma vērtību un esot sagrozījusi to saturu, ir jāatgādina, ka no LESD 256. panta un Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmā daļas izriet, ka apelācijas sūdzība ir ierobežota ar tiesību jautājumiem. Tādējādi vienīgi Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un izvērtēt atbilstošos faktus, kā arī izvērtēt pierādījumus. Tātad šo faktu un šo pierādījumu novērtējums, izņemot to sagrozīšanas gadījumus, nav tiesību jautājums, kas pats par sevi būtu pakļauts kontrolei Tiesā apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2016. gada 17. marts, *Naazneen Investments/ITSB*, C-252/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:178, 59. punkts).

- 66 Turklāt, ņemot vērā iebilduma par faktu un pierādījumu sagrozīšanu izņēmuma raksturu, šajās pašās tiesību normās un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktā ir noteikts tostarp, ka apelācijas sūdzības iesniedzējam ir konkrēti jānorāda, kurus pierādījumus Vispārējā tiesa ir sagrozījusi, un jānorāda kļūdas analizē, kuru dēļ tā, viņaprāt, ir izdarījusi šo sagrozīšanu. Šādi sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu jāveic jauna faktu un pierādījumu izvērtēšana (spriedums, 2016. gada 22. septembris, *Pensa Pharma/EUIPO*, C-442/15 P, nav publicēts, EU:C:2016:720, 21. un 60. punkts).
- 67 Šajā lietā ir jākonstatē, ka, aizbildinoties ar pārmetumiem Vispārējai tiesai par pierādījumu sagrozīšanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja īstenībā tiecas panākt, lai Tiesa veiktu šo pierādījumu jaunu novērtēšanu saistībā ar jautājumu, vai pirmoreiz procesā Apelācijas padomē iesniegtie rēķini bija paredzēti, kā Vispārējā tiesa to secināja pārsūdzētā sprieduma 42. punktā, lai pastiprinātu un paskaidrotu to pierādījumu saturu, kas tikuši iesniegti procesā Anulēšanas nodaļā. Turpretim tās mērķis nemaz nav noteikt, precīzi identificējot it kā sagrozītus pierādījumus, ka Vispārējā tiesa šajā ziņā ir veikusi konstatējumus, kas ir acīmredzami pretrunā lietas materiālu saturam, vai ka tā piedēvēja tiem tvērumu, kas tiem acīmredzami nepiemīt.
- 68 No tā izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācija šajā ziņā ir jānoraida kā nepieņemama.
- 69 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, pirmais un otrais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemami un daļēji nepamatoti.

Par trešo apelācijas sūdzības pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 70 Izvirzot trešo pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 15. panta 1. punkta a) apakšpunktu, jo tā neesot ņemusi vērā daļēji fonētiskās un daļēji konceptuālās atšķirības starp konkrētajiem apzīmējumiem.
- 71 Vispirms Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 51.–61. punktā neesot veikusi konfliktējošo preču zīmju fonētisko analīzi. Taču, no fonētiskā viedokļa raugoties, konkrētās agrākās valsts preču zīmes atšķirtspēja esot lielā mērā izmainīta, pievienojot vārdiskus elementus “.bg”.
- 72 Tālāk Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka atšķirtspēju neizmainīja grafisku un vārdisku elementu pievienošana. Šajā ziņā Vispārējā tiesa minētā sprieduma 56. punktā esot balstījies vienīgi uz dažādiem konfliktējošo preču zīmju elementiem, nevis uz šo preču zīmju radīto kopējo iespaidu. Taču, pirmkārt, ņemot vērā vārda “mobile” vājo atšķirtspēju, kopējā iespaidā grafiskā elementa neesamība rada tādu atšķirību “mobile.bg” un “mobile bg” izmantošanas formās, ka atšķirtspēja esot ierobežota. Otrkārt, Vispārējā tiesa, novērtējot konkrētās agrākās valsts preču zīmes kopējo iespaidu, tāpat neesot ņemusi vērā vārdiskā elementa “.bg” pievienošanu, lai gan tas ierobežojot šī apzīmējuma, to aplūkojot kopumā, atšķirtspēju.
- 73 Visbeidzot Vispārējā tiesa neesot izvērtējusi apzīmējuma “mobilen.bg” konceptuālo nozīmi. Proti, “mobilen” – atšķirībā no “mobile” – esot sarunvalodā izmantojams bulgāru vārds, kas nozīmē “mobils, spējīgs kustēties”. Atšķirīgā konceptuālā nozīme taču noteikti izraisot atšķirtspējas ierobežošanu.
- 74 *EUIPO* apgalvo, ka šis pamats nav pamatots.

– Tiesas vērtējums

- 75 Vispirms ir jānorāda, ka, pārmetot Vispārējai tiesai, ka tā nav izvērtējusi fonētiskās un konceptuālās līdzības starp konkrēto agrāko valsts preču zīmi, kāda tā tikusi reģistrēta, un dažādajiem vārdiskajiem un grafiskajiem apzīmējumiem, uz kuriem veikta atsaukšanās, lai pierādītu minētās preču zīmes faktisko izmantošanu, apelācijas sūdzības iesniedzēja kļūdaini interpretē pārsūdzēto spriedumu.
- 76 Proti, no pārsūdzētā sprieduma 56.–58. punkta, uz kuriem daļēji ir veiktas atsauces šī sprieduma 59. un 60. punktā, skaidri izriet, ka Vispārējā tiesa, pārbaudot, vai atšķirības starp konkrēto agrāko valsts preču zīmi un minētajiem apzīmējumiem ir izmainījušas šīs preču zīmes atšķirtspēju, ir izvērtējusi gan to fonētisko līdzību, it īpaši uzsverot, ka tiem ir kopīgs vārds “mobile” un ka dažu elementu, piemēram, “.bg”, “.bg” vai “.n”, pievienošana šiem apzīmējumiem atspoguļo nenozīmīgas atšķirības, gan to konceptuālo līdzību, uzsverot ziņojumu, ko pauž katrs no viņiem, un to, kā viņus uztver sabiedrība.
- 77 Tāpat apelācijas sūdzības iesniedzēja balstās uz kļūdainu pārsūdzētā sprieduma interpretāciju, kad tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā neesot ņēmusi vērā šo dažādo apzīmējumu radīto kopējo iespaidu. Proti, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 58. un 59. punktā ir skaidri veikusi šādu pārbaudi. It īpaši, pretēji tam, ko norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, Vispārējā tiesa šajā pēdējā punktā norādīja, ka minētie vārdiskie apzīmējumi, ņemot vērā grafiska elementa neesamību un noteiktu elementu pievienošanu, kopumā ir līdzvērtīgi konkrētajai agrākajai valsts preču zīmei.
- 78 Pārējā daļā ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja ar argumentiem, kurus tā izvirza saistībā ar šo pamatu, tiecas apstrīdēt faktu vērtējumu, ko Vispārējā tiesa veikusi pārsūdzētā sprieduma 56.–60. punktā, nolūkā panākt, lai Tiesa šajā ziņā veiktu jaunu vērtējumu, kas atbilstoši šā sprieduma 65. punktā atgādinātajai pastāvīgajai judikatūrai neietilpst tās kompetencē apelācijas ietvaros.
- 79 Līdz ar to trešais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji nepamatots.

Par ceturto apelācijas sūdzības pamatu

– *Lietas dalībnieku argumenti*

- 80 Izvirzot ceturto pamatu, apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. punktu, to aplūkojot kopsakarā ar Īstenošanas regulas 22. noteikuma 3. un 4. punktu, ciktāl pārsūdzētā sprieduma 66.–69. punktā tā uzskatīja, ka Apelācijas padomes vērtējumos par konkrētās agrākās valsts preču zīmes izmantošanas vietu, laiku, apjomu un veidu nav pieļautas kļūdas. Konkrēti, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, kad tā ņēma vērā pierādījumus, kas neesot datēti un neattiecoties uz attiecīgo laikposmu.
- 81 EUIPO uzskata, ka šis pamats nav pamatots.

– Tiesas vērtējums

- 82 Ir jākonstatē, ka ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja, pat nepārmetot Vispārējai tiesai nekādu sagrozišanu, tiecas apšaubīt tās izdarīto vērtējumu pārsūdzētā sprieduma 66.–69. punktā attiecībā uz to pierādījumu nozīmīgumu, ko *Rezon* iesniegusi, lai pierādītu konkrētās agrākās valsts preču zīmes faktisku izmantošanu. To darot, tā vēlas panākt jaunu novērtējumu par šiem elementiem, un tas atbilstoši šā sprieduma 65. punktā atgādinātajai judikatūrai nav Tiesas kompetencē apelācijas tiesvedībā.
- 83 Līdz ar to ceturtais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepieņemams.

Par piekto apelācijas sūdzības pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 84 Ar piekto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009 54. panta 2. punktu, 56. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 64. panta 1. punktu, pārsūdzētā sprieduma 75.–77. punktā nosprieždama, ka Apelācijas padomei nebija pienākuma lemt par jautājumu, kas saistīts ar konkrētās agrākās valsts preču zīmes īpašnieka iespējamo ļaunticību.
- 85 Proti, šis jautājums attiecas uz pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu pieņemamību un līdz ar to tas vienmēr esot jāpārbauda, jo pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam ir jābūt interesei celt prasību. Šī interese neesot konstatējama, ja šis pieteikuma iesniedzējs ir ieguvis savas tiesības uz agrāko valsts preču zīmi ļaunprātīgi un atsaucas uz to tikpat ļaunprātīgi. Līdz ar to Vispārējai tiesai esot bijis jāisteno tās instances pilnvaras, kas pieņēmusi apstrīdētos lēmumus. Turklāt Vispārējā tiesa tāpat neesot pārbaudījusi iebildumu par ierobežojumiem [piekrišanas rezultātā] un tādējādi esot pārkāpusi Regulas Nr. 207/2009. 54. panta 1. punktu.
- 86 *EUIPO* uzskata, ka šis pamats nav pamatots.

– Tiesas vērtējums

- 87 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. un 3. punktu, ja agrākās valsts preču zīmes īpašnieks, kurš ierosinājis Eiropas Savienības preču zīmes spēkā neesamības atzīšanas procesu, pēc šīs pēdējās minētās preču zīmes īpašnieka lūguma nav sniedzis pierādījumus par šīs agrākās valsts preču zīmes faktisku izmantošanu dalībvalstī, kurā tā ir aizsargāta, piecu gadu laikā pirms pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniegšanas attiecībā uz precēm vai pakalpojumiem, kuriem tā ir reģistrēta un ar kuriem bija pamatots šis pieteikums, minētais pieteikums ir jānoraida.
- 88 Tā kā apstākļi, ka agrākā preču zīme nav faktiski izmantota, ja uz šo apstākli atsaucas ar pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu apstrīdētās Eiropas Savienības preču zīmes īpašnieks, tādējādi – saskaņā ar šīs tiesību normas formulējumu – ir iemesls, kas pats par sevi vien pamato šī pieteikuma noraidījumu, Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 76. punktā nospriežot, ka jautājums par minētās izmantošanas pierādījumiem būtu jāatrisina, pirms tiek pieņemts lēmums par pašu pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, un tāpēc šajā ziņā tas ir “iepriekšējs jautājums”.
- 89 Šajos apstākļos, tā kā konkrētajā gadījumā Apelācijas padome uzskatīja, ka konkrētās agrākās valsts preču zīmes īpašnieks bija sniedzis faktiskās izmantošanas pierādījumus attiecībā uz dažiem pakalpojumiem, ar kuriem pamatoti pieteikumi par spēkā neesamības atzīšanu, un, pamatojoties uz šo iemeslu vien, atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 77. punktā pamatoti ir nospriedusi, ka Apelācijas padome saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 64. panta 1. punktu bija tiesīga nodot pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu atpakaļ izskatīšanai minētajā nodaļā, lai tā lemtu tostarp par apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem attiecībā uz šo pieteikumu nepieņemamību atbilstoši šīs regulas 54. pantam saistībā ar apgalvoto pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzēja ļaunticību.
- 90 Proti, no paša minētā 64. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka Apelācijas padomei, lemjot par apelācijas sūdzību, nav pienākuma izmantot tās instances pilnvaras, kas pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, un tai šajā ziņā ir plaša rīcības brīvība.

- 91 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja nevar pārnest Vispārējai tiesai, ka tā nav izvērtējusi tās argumentus par pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu nepieņemamību saistībā ar ierobežojumiem [piekrišanas rezultātā], jo no prasības pieteikuma pirmajā instancē izriet, ka šie argumenti ir cieši saistīti ar argumentu par pieteikuma iesniedzēja ļauntību.
- 92 Tādēļ ir jāsecina, ka ar argumentāciju, kas ietverta pārsūdzētā sprieduma 76. un 77. punktā, Vispārējā tiesa netieši, bet noteikti ir noraidījusi visus apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus, kas būtībā attiecas uz pieteikuma iesniedzēja ļauntību.
- 93 Tādēļ piektais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatots.

Par sesto apelācijas sūdzības pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 94 Ar sesto pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, pārkāpjot Regulas Nr. 207/2009 64. panta 1. punktu, pārsūdzētā sprieduma 79.–87. punktā neesot ievērojusi faktu, ka Apelācijas padome kļūdaini bija atcēlusi Anulēšanas nodaļas lēmumus pilnā apjomā.
- 95 Tā kā Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka pierādījumi par konkrētās agrākās valsts preču zīmes faktisko izmantošanu ir tikuši iesniegti tikai attiecībā uz automobiļu reklāmas pakalpojumiem, tai esot bijuši jāatceļ šie lēmumi tikai attiecībā uz šiem pakalpojumiem. Attiecībā uz pārējiem pakalpojumiem, par kuriem izmantošanas pierādījumi nav sniegti, Apelācijas padomei atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. punktam un Īstenošanas regulas 22. noteikuma 2. punktam un 40. noteikuma 6. punktam esot bijis jāpieņem galīgs lēmums un rezolutīvajā daļā, kura varētu iegūt *res judicata* spēku, esot bijusi jāatspoguļo pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu daļēji noraidīšana.
- 96 Proti, pretēji tam, ko Vispārējā tiesa nospriedusi pārsūdzētā sprieduma 82. punktā, iebildums, kas balstīts uz faktiskās izmantošanas neesamību, neesot uzskatāms par iepriekšēju jautājumu, tas esot jāizskata tāpat kā jautājums par pieņemamības nosacījumiem vai sajaukšanas iespējas esamību. Tādēļ Apelācijas padomei esot bijuši jāatceļ Anulēšanas nodaļas lēmumi un jānodod lietas atpakaļ šai nodaļai izskatīšanai, precizējot, ka sajaukšanas iespējas pārbaude var tikt veikta tikai attiecībā uz automobiļu reklāmas pakalpojumiem.
- 97 Šajā ziņā, minētā sprieduma 85. punktā nospriežot, ka saistībā ar lietu nodošanu atpakaļ Anulēšanas nodaļai ir saistošs Apelācijas padomes vērtējums, Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā faktu, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 64. panta 2. punktu šai nodaļai Apelācijas padomes lēmums ir saistošs tikai, “ciktāl lietas fakti ir tie paši”. Tomēr, ja pēc lietas nodošanas atpakaļ pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs sniegtu jaunus pierādījumus par konkrētās agrākās valsts preču zīmes faktisko izmantošanu un ja Anulēšanas nodaļa būtu uzskatījusi, ka šie pierādījumi var tikt ņemti vērā saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu, lietas apstākļi vairs nebūtu identiski. Šajos apstākļos izmantošanas pierādījumi, kas iesniegti *a posteriori*, varētu tikt ņemti vērā attiecībā uz citiem pakalpojumiem, kas nav automobiļu reklāmas pakalpojumi.
- 98 *EUIPO* uzskata, ka šis pamats nav pamatots.

– Tiesas vērtējums

- 99 Vispirms to pašu iemeslu dēļ, kas izklāstīti šā sprieduma 87. un 88. punktā, sestais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida, ciktāl ar šo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka pārsūdzētā sprieduma 82. punktā tā ir nospriedusi, ka agrākās valsts preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādīšana Regulas Nr. 207/2009 57. panta 2. punkta izpratnē ir iepriekšējs jautājums, kas būtu jāatrisina, pirms tiek pieņemts lēmums par pieteikumiem par spēkā neesamības atzīšanu.
- 100 Pārējā daļā, ciktāl apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā neesot ņēmusi vērā faktu, ka Apelācijas padome kļūdaini atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumus pilnā apjomā, ir jāatgādina, kā Vispārējā tiesa arī norādīja pārsūdzētā sprieduma 83. punktā, ka tiesību akta rezolutīvā daļa ir jālasa tā motīvu daļas gaismā (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2001. gada 10. jūlijs, *Irish Sugar*/Komisija, C-497/99 P, EU:C:2001:393, 15. punkts, un spriedumu, 2013. gada 22. oktobris, Komisija/Vācija, C-95/12, EU:C:2013:676, 40. punkts).
- 101 Tādējādi Regulas Nr. 207/2009 64. panta 2. punktā ir skaidri paredzēts, ka, ja Apelācijas padome nodod lietu turpmākai izskatīšanai tai instancei, kas pieņēmusi apstrīdēto lēmumu, šai instancei ir saistošas Apelācijas padomes lēmuma motīvu daļa un rezolutīvā daļa, ciktāl lietas fakti ir tie paši.
- 102 Šajā lietā nav strīda par to, ka Apelācijas padome, kā tas izriet no 61. punkta katrā no apstrīdētajiem lēmumiem, atcēla Anulēšanas nodaļas lēmumus, pamatojoties uz to, ka, pretēji tam, kas tajos bija secināts, konkrētās agrākās valsts preču zīmes īpašnieks šīs preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumus ir sniedzis tikai attiecībā uz automobiļu reklāmas pakalpojumiem, kas ietilpst Nicas nolīguma 35. klasē.
- 103 Šajos apstākļos, tā kā Anulēšanas nodaļai, kā Vispārējā tiesa pareizi ir uzsvērusi pārsūdzētā sprieduma 86. punktā, šis motīvs ir saistošs saistībā ar Apelācijas padomes veikto lietas nodošanu atpakaļ saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 64. panta 2. punktu, Anulēšanas nodaļas lēmumu atcelšana, ko minētā padome ir veikusi saskaņā ar apstrīdēto lēmumu 62. punktu, noteikti ir jāsaprot tādējādi, ka tā skar šos lēmumus tikai, ciktāl ar tiem ir noraidīti pieteikumi par spēkā neesamības atzīšanu, pamatojoties uz to, ka nav pierādījumu par agrākās valsts preču zīmes faktiski izmantošanu attiecībā uz minētajiem automobiļu reklāmas pakalpojumiem.
- 104 Savukārt, tā kā Apelācijas padome ir uzskatījusi, ka agrākās valsts preču zīmes īpašnieks nav sniedzis šīs preču zīmes faktiskas izmantošanas pierādījumus attiecībā uz citiem pakalpojumiem, uz kuriem attiecas pieteikumi par spēkā neesamības atzīšanu, proti, pakalpojumiem, kas ietilpst Nicas nolīguma 35. klasē un kas nav automobiļu reklāmas pakalpojumi, kā arī šī nolīguma 42. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem, Anulēšanas nodaļas lēmumi, ņemot vērā, ka Vispārējā tiesā par šo jautājumu prasība nav celta, ir jāuzskata par tādiem, ar kuriem galīgi noraidīti pieteikumi par spēkā neesamības atzīšanu attiecībā uz šiem pakalpojumiem (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 14. novembris, *British Airways*/Komisija, C-122/16 P, EU:C:2017:861, 82.–85. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 105 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 86. punktā secinot, ka Anulēšanas nodaļa saistībā ar lietu nodošanu atpakaļ atbilstoši Regulas Nr. 207/2009 64. panta 2. punktam, izvērtējot pēc būtības pieteikumus par spēkā neesamības atzīšanu saistībā ar šīs regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto relatīvo atteikuma pamatu, var ņemt vērā tikai automobiļu reklāmas pakalpojumus, kas ietilpst Nicas nolīguma 35. klasē.
- 106 Ir taisnība, kā to pamatoti norāda apelācijas sūdzības iesniedzēja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 64. panta 2. punkta formulējumu Apelācijas padomes lēmumu motīvu daļa Anulēšanas nodaļai ir saistoša tikai, “ciktāl fakti ir tie paši”.

- 107 Tomēr, kā ģenerāladvokāte būtībā ir norādījusi savu secinājumu 44. un 46. punktā, Anulēšanas nodaļa nevar – neapšaubot savu lēmumu galīgo raksturu un neapdraudot tiesisko noteiktību – saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 76. panta 2. punktu izskatīt jaunus pierādījumus par konkrētās agrākās valsts preču zīmes faktiski izmantošanu attiecībā uz pakalpojumiem, attiecībā uz kuriem Apelācijas padome ir secinājusi – un pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs to nav apstrīdējis, ceļot prasību Vispārējā tiesā, – ka šie pierādījumi netika iesniegti.
- 108 Līdz ar to sestais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatots un attiecīgi ir jānoraida apelācijas sūdzība kopumā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 109 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktam, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem. Šī paša reglamenta 138. panta 1. punktā, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz tā 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.
- 110 Tā kā *EUIPO* un *Rezon* ir lūguši piespriež apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs, jāpiespriež apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Apelācijas sūdzību noraidīt.

2) *mobile.de GmbH* atlīdzina Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) un *Rezon ODD* tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]